

[Erhard Jakobsen]

spiller naturligtvis Cuba en stor rolle. Det er der vist ikke tvivl om. Det er jo også en god socialistisk indsats, lige så vel som Cubas indsats i Afrika. Næsten det eneste bidrag, Sovjet har ydet u-landene, er, at man har sendt cubanske tropper til at skaffe krig og krigeriske tilstande de forskellige steder.

Hvis vi fortsætter rækken: hvorfor er der krig imellem Irak og Iran? Det er, fordi den marxistiske regering i Irak i sin tid har overfaldet Iran. Hvorfor er der ved at komme krig i den del af Afrika, hvor Etiopien ligger? Det er, fordi den marxistiske regering i Etiopien undertrykker den socialistiske frihedsbevægelse i Eritrea og derved kommer i karambolage med det kommunistiske styre i Somalia. Derfor er der ufred i den del af verden. Og man tør nok antyde, at det marxistiske Syrien gør alt, hvad de kan, for at forhindre, at der bliver en nogenlunde stabil fred i Mellemøsten.

Alt dette kommer altså fra de folk, der råber højest om, at de vil fred. Det passer glimrende for os, der kan huske lidt historie. Hitler var 1930ernes største fredsprofet. Det var ham, der ustandselig anviste vejene til, hvordan man skulle få fred: det fik man ved at opfylde Hitlers sidste territoriale krav i Europa, og han havde et nyt hvert år. Hitler måtte, så vidt jeg husker, aflyse en fredskonference i Berlin, for polakkerne var så uforskammede at angribe Tyskland nogle dage før denne fredskonference skulle åbne. Fredsprofeter skal man være meget forsigtig over for, for de er falske, og det er de ikke mindst i denne situation.

Jeg er glad for, at regeringen så klart siger i sin erklæring, at i hele denne debat er Danmark sandelig ikke neutral. Vi står ikke som en neutral iagttagere af 2 stormagter, som vi skal give nogle gode råd: nu skal I være flinke, og nu siger vi også til USA, og nu siger vi også . . . Regeringen gør det ganske klart, og det skal jeg gøre mit til at vi gør alle steder, hvor vi taler til folk. Danmark hører sammen med USA, USA er vore venner. Sovjet behøver ikke af den grund at være vore fjender, men guderne skal vide, at de gør alt, hvad de kan, for at optræde på den måde, ikke alene over for os, men navnlig over for Sverige og de neutrale lande. Vi skal ganske klart sige: vort formål er at gøre Vesten stærk og gøre Østlandene svage. Derved bliver faren for krig endnu mindre, og der-

ved bliver freden og friheden endnu bedre sikret i den verden, vi lever i. Så klart mener jeg det skal siges til folk i denne debat, og derfor er jeg glad for, at vi også her i folketinget har debatter, hvor det kan siges.

Må jeg sige om dagsordenen, at den er der naturligvis ingen dér, hvor jeg hører til, der har nogen som helst lyst til at stemme for. Det mest beklagelige er, at den afsporer denne debat. Det er ikke mere vigtigt i dansk udenrigspolitik at tage stilling til raketter. Kære kolleger, det løb er kørt, og det køres ikke i Danmark. Der er ikke ét land i Europa, der kommer til at tage hensyn til, hvad danske socialdemokrater får vedtaget i dag af dagsordensforslag her i tinget. Det får ikke indflydelse noget som helst sted.

Jeg forstod på hr. Lasse Budtz, at man havde god forbindelse med socialdemokraterne i andre lande. Jeg gætter på, at det ikke ligefrem er med det franske socialdemokrati, og det er ét af dem, der betyder noget, det er ét af dem, der taler med dér, hvor det afgøres. De har jo raketterne, så de behøver ikke at modtage gode råd nogen steder fra. Dernæst er det med de tyske socialdemokrater. Jeg tvivler meget på, at tyske socialdemokrater vil lægge navn til det dagsordensforslag, som bliver fremsat af danske socialdemokrater i dag. Det tvivler jeg meget stærkt på efter samtaler, jeg har haft med ledende tyske socialdemokrater i EF-Parlamentet. Men o.k., det må de jo selv om.

Jeg tvivler ikke om, at dér, hvor socialdemokraterne i særlig grad har været under indflydelse, er fra den danske fredsbevægelse. Det er den, der virkelig har haft heldet med sig ét sted her i landet, nemlig ved at få indflydelse rundt omkring i socialdemokratiets organisationer, og det er dér, man er trængt igennem med disse synspunkter. Jeg kender det fra det britiske Labour, det er akkurat det samme. Dem, vi har siddende i EF, taler mere om fredsbevægelse, end de taler om nogen som helst EF-politik. Det er, fordi det er det, de har derhjemme fra, det er deres baggrund, det skal de føre frem, ellers bliver de ikke genvalgt. Det er nok noget lignende i Danmark i adskillige socialdemokratiske vælgerforeninger, kan jeg forestille mig. Jeg kender dem jo lidt fra før i tiden. Da var der ganske vist ingen fredsbevægelse, det hed bare noget andet, og da var det nogle andre, der sagde noget lignende.